

Arrest

nr. 112 785 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Maltese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Maltese nationaliteit te zijn, geboren te Malte op (...)1982.

Op 25 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer. Zij legde een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor.

Op 21 december 2012 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 28 mei 2013 werd verzoekster door verweerder verzocht recente bewijzen voor te leggen inzake haar huidige activiteit.

Verzoekster legde een verbintenis tot tenlasteneming voor van de heer A.K.M. en de inkomstenbewijzen van de betreffende persoon.

Op 10 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende op 25/10/2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Zij legde een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur met ingang van 18/10/2012 en bewees op die basis de E-kaart als werkneemster op 21/12/2012. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Betrokkene werd op 28/05/2013 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Betrokkene tekende ons schrijven op 30/05/2013 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens een verbintenis tot tenlasteneming door de heer A.- K. M. I. voor alsook een arbeidscontract van meneer en enkele loonfiches.

Uit ons administratief dossier blijkt dat mevrouw officieel tewerkgesteld was tot 31/12/2012. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980. Zij legt ook geen bewijzen voor dat zij het verblijf kan behouden als werkzoekende. Zo toont zij niet aan ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende of solliciteert en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Zij legt thans het bewijs voor van een tenlasteneming door de heer A.-K., M. I. dd.20/06/2013 (NN: 82.01.04 535-07) en bewijzen van de inkomsten uit diens tewerkstelling.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet er aangetoond worden dat er voldoende en regelmatige inkomsten in dit gezin zijn om te voorzien in hun levensonderhoud en om te voorkomen dat zij ten laste zullen komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste (art. 40 §4, eerste lid, 2° en tweede lid-wet 15.12.1980).

Wanneer we het arbeidscontract en de loonfiches van de garantsteller bekijken, dienen we vast te stellen dat deze tewerkgesteld is bij het OCMW onder artikel 60 van de organieke wet op het OCMW als werkervaringsklant. Het betreft hier dus geen tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt maar sociale tewerkstelling, (om werkervaring en -attitudes op te doen). Deze aanwerving geniet een maandelijkse subsidie van de federale overheid en een totale vrijstelling van patronale bijdragen. Een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een artikel 60-tewerkstelling, is gerechtigd zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp. De garant valt dus de facto ten laste van het sociaal bijstandstelsel omdat hij heden over onvoldoende capaciteiten beschikt om op de reguliere arbeidsmarkt terecht te kunnen. Op zich is dit uiteraard geen probleem voor de garantsteller zelf. Echter,

gelet op de aard van de inkomsten kunnen deze niet beschouwd worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40 §4, eerste lid, 2° en artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980. De EU-burger dient immers aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. De bestaansmiddelen die mevrouw aantoon uit de sociale tewerkstelling van de heer A.-I., M. I. worden ter beschikking gesteld door de Belgische Staat (met name via een toelage ten laste van de POD Maatschappelijke integratie). Mevrouw kan op basis van de aangetoonde bestaansmiddelen dus niet het verblijf ontleen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Gezien betrokkene niet meer aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980 voldoet, wordt er overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15/12/1980 een einde gesteld aan haar verblijfsrecht.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Zij voert tevens ook aan dat de bestreden beslissing gekenmerkt is door een kennelijke onredelijkheid.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“1. Art. 40 §4 van de Vreemdelingenwet stelt: [...]

2. Verzoekster heeft aangetoond dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Zij heeft een bewijs van haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB voorgelegd (stuk 1).

Daarnaast heeft zij de bewijzen voorgelegd dat zij actief solliciteert om een arbeidsbetrekking te vinden ; zo legt zij de bewijzen voor dat zij ingeschreven is bij de arbeidsbemiddelingkantoren t interim (stuk 2) en randstad (stuk 3).

Art. 40 § 4, 1e lid 1° van de Vreemdelingenwet stelt niet als voorwaarde dat men een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, maar wél dat men aantoon dat men werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Zoals infra gesteld, heeft verzoekster dit aangetoond, wat inhoudt dat zij het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3. Daarenboven heeft verzoekster aangetoond dat zij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat zij bijgevolg voldoet aan de voorwaarde gesteld in art. 40 § 4, 1e lid 2° van de Vreemdelingenwet.

Zij heeft het bewijs voorgelegd van een tenlasteneming door haar partner, dhr. A.-K. M., die een erkend politiek vluchteling is van Iraakse afkomst. Verzoekster legt een attest van gezinssamenstelling voor (stuk 4).

Haar partner A.-K. M. heeft een inkomen van 1.297,32 € per maand (stuk 5). Dit bedrag is hoger dan 120 % van het bedrag vermeld in art. 14 § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (1.047,48 €/m x 120 % = 1.256,98 €/m).

De bewering in de bestreden beslissing dat er met deze inkomsten geen rekening gehouden kan worden omdat het gaat om een tewerkstelling in het kader van art. 60 § 7 van de O.C.M.W.-Wet, kan niet gevolgd worden. De bestreden beslissing lijkt ervan uit te gaan dat de tewerkstelling van de partner van verzoekster beëindigd zal worden van zodra deze partner gerechtigd is op werkloosheidsuitkeringen. Er is daarentegen een grote kans dat de arbeidsovereenkomst van de partner van verzoekster zal verlengd worden. Daarenboven kan de Staatsecretaris, in het geval dat deze arbeidsovereenkomst niet verlengd wordt, op dat ogenblik nog steeds een nieuwe beslissing nemen, maar dan op basis van de feiten zoals zij op dat ogenblik effectief zullen zijn. Het is totaal onredelijk nu reeds een beslissing te nemen op basis van de veronderstelling dat de arbeidsovereenkomst van de partner van verzoeker niet zal verlengd worden, of dat hij geen andere arbeidsbetrekking zal vinden.

Verzoekster valt op huidig ogenblik niet ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, (zie verklaring O.C.M.W. Menen, stuk 6). Er is geen enkele reden om verzoekster het recht op een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, en haar het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

4. Als er een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu -, komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (RvV, 13 februari 2008, nr. 7.266).

In de bestreden beslissing staat te lezen :

‘ Zo toont zij niet aan ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende of solliciteert en een reële kans maakt om te worden aangesteld. ’

Zoals hierboven aangetoond, heeft verzoekster de bewijzen voorgelegd dat zij actief solliciteert om een arbeidsbetrekking te vinden ; zo heeft zij indertijd een bewijs van haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB voorgelegd, evenals de bewijzen dat zij ingeschreven is bij de arbeidsbemiddelingskantoren t interim en randstad. Deze stukken moeten zich bevinden in het administratief dossier.

De Staatssecretaris is bij de beoordeling van de aanvraag niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens. Het komt aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dit na te gaan en zo dit niet het geval is - zoals in casu - de bestreden beslissing te vernietigen.”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 28 mei 2013 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende haar huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd haar gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. Dit schrijven werd op 30 mei 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf te verliezen”*.

Verzoekster maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een verbintenis tot tenlasteneming van 20 juni 2013 door de heer A.K.M.I.

- een arbeidsovereenkomst tussen het OCMW van Menen en de heer A.K.M.I. van 20 juli 2012 in uitvoering van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet van onbepaalde duur.
- loonfiches van de heer A.K.M.I.

Op grond van de voorgelegde stukken stelt verweerder in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze vast dat verzoekster niet langer aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verweerder besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert in haar eerste onderdeel van het middel aan dat zij wel heeft aangetoond dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Ze zou een bewijs van inschrijving als werkzoekende via de VDAB hebben voorgelegd, alsook bewijzen dat ze actief solliciteert, m.n. inschrijvingsbewijzen dat ze is ingeschreven in de kantoren T Interim en Randstad. Zij stelt *“deze stukken moeten zich bevinden in het administratief dossier”*. De Raad moet echter vaststellen, na onderzoek van dit administratief dossier dat nergens een spoor is te vinden van het voorleggen van dergelijke stukken. Zoals verweerder terecht aanvoert, moet de Raad zich in het kader van de wettigheidstoetsing plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*) en kan enkel rekening gehouden worden met de stukken die aan verweerder ten nuttigen tijde werden voorgelegd. De Raad kan bijgevolg geen rekening houden met de stukken zoals gevoegd aan het verzoekschrift. Het louter poneren dat de stukken moeten te vinden zijn in het administratief dossier, houdt geen bewijs in van het feit dat deze stukken aan verweerder zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt dat de Raad verzoekster niet kan volgen waar zij stelt dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

In het tweede onderdeel betwist verzoekster dat zij voor zichzelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Ze wijst op de tenlasteneming door haar partner en op diens arbeidsovereenkomst en maandelijks inkomen.

Verweerder wijst er echter op dat deze tewerkstelling gebeurt in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet hetgeen niet als een reguliere tewerkstelling, maar als sociale tewerkstelling moet worden beschouwd die mogelijk wordt gemaakt door een maandelijkse subsidie van de federale overheid. Hij stipt aan dat de bestaansmiddelen die mevrouw aantoon uit de sociale tewerkstelling van haar partner eigenlijk worden ter beschikking gesteld door de Belgische staat. Verzoekster brengt hier tegen in dat de bestreden beslissing er zou van uitgaan dat de tewerkstelling van de partner beëindigd zal worden van zodra hij recht zal hebben op werkloosheidsuitkeringen. Ze acht het totaal onredelijk dat verweerder er nu al zou van uitgaan dat de arbeidsovereenkomst van de partner niet zal verlengd worden of dat hij geen arbeidsbetrekking zal vinden.

Omtrent deze argumentatie moet de Raad verweerder volgen waar deze stelt dat verzoekster lijkt abstractie te maken van zijn motivering die betrekking heeft op de aard van de tewerkstelling van haar partner als zijnde een louter sociale tewerkstelling. Het is juist verzoekster die veronderstellingen maakt over de niet-uitgedrukte achterliggende motivering van verweerder over een eventuele beëindiging van deze tewerkstelling van de partner. Het argument mist grondslag in feite.

Waar verzoekster van oordeel is dat zij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk dankzij de arbeidsovereenkomst die haar partner heeft afgesloten als werknemer met het OCMW van Menen, dient de Raad vooreerst op te merken dat het begrip “werknemer” niet nader wordt toegelicht in de vreemdelingenwet. De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet vormen de omzetting van richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van verkeer en vrij verblijf op het grondgebied van de lidstaten van voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Aldus is er nood aan een richtlijn- en verdragsconforme interpretatie van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet en dient gerefereerd te worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om te kunnen bepalen wie als werknemer in aanmerking komt.

Volgens de gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie dient het begrip “werknemer” ruim te worden uitgelegd. Volgens het arrest Lawrie-Blum van 3 juli 1986 (zaak 66/85) moet bij de omschrijving van het begrip worden uitgegaan van objectieve criteria die, gelet op de rechten en plichten van de betrokkenen kenmerkend zijn voor de arbeidsverhouding. Het hoofdkenmerk van deze verhouding is dat

iemand gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een beloning ontvangt.

Uit het arrest Levin van 23 maart 1982 (zaak 53/81) volgt bovendien dat het vrij verkeer van werknemers enkel geldt voor het verrichten van reële en daadwerkelijke arbeid. *In casu* blijkt dat een persoon die tewerkgesteld is onder artikel 60 van de OCMW-wet prestaties levert in het kader van een ondergeschiktheidsverhouding en als tegenprestatie hiervoor een beloning ontvangt. Het hoofdkenmerk van de arbeidsverhouding is dus aanwezig.

Echter, tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet (hierna verkort artikel 60-tewerkstelling) is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen.

In het arrest Betray van 31 mei 1989 (zaak 344/87) stelt het Hof van Justitie dat de vraag of iemand als werknemer kan beschouwd worden niet afhankelijk is van de omstandigheid dat de productiviteit van de tewerkgestelde gering is ingevolge die regeling, noch van de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald. Zo stelt het Hof dat er niet wordt afgedaan aan de hoedanigheid van werknemer door het feit dat de beloning goeddeels uit overheidssubsidies wordt betaald. In hetzelfde arrest stelt het Hof echter dat wanneer de betrokken arbeid enkel een middel is ter revalidatie of wederopneming van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de – aan ieders lichamelijke en geestelijke mogelijkheden aangepaste – betaalde arbeid tot doel heeft, het hun mogelijk te maken na kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of een zo normaal mogelijk leven te leiden, deze werkzaamheid niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd. Het Hof besloot “een onderdaan van een Lidstaat, die in een andere Lidstaat tewerk is gesteld in het kader van een regeling als (...) , waarbij de verrichte werkzaamheden enkel een middel zijn ter revalidatie of wederopneming van de betrokkene in het arbeidsproces, niet enkel uit dien hoofde kan worden erkend als werknemer in de zin van het gemeenschapsrecht.”

Zoals reeds werd vooropgesteld, is de artikel 60-tewerkstelling erop gericht werk te bieden aan personen die uit de arbeidsmarkt zijn gestapt of gevallen met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd. Verweerder kon derhalve terecht beslissen dat de garant van verzoekster omwille van de aard van zijn tewerkstelling *de facto* ten laste van het sociaal bijstandstelsel valt en bijgevolg gelet op de aard van deze inkomsten deze eveneens niet beschouwd kunnen worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet..

Waar verzoekster aanvoert dat verweerder niet aantoont dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dient de Raad nog toe te voegen dat de bestreden beslissing dit niet stelt en dat artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet dit ook niet vereist. Immers volstaat de vaststelling dat de inkomsten waarvan verzoekster afhankelijk is, met name die van haar partner en garant, niet voldoen aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Verweerder kon in alle redelijkheid tot deze conclusie komen.

Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU